

Arrest

nr. 68 823 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense afkomst te zijn, geboren op 30 maart 1977 te Ashtarak. U woonde samen met uw echtgenote en 2 kinderen te Ashtarak. U baatte een kiosk met zonnebrillen uit in Jerevan. Uit uw schriftelijke en mondelinge verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 1 maart 2008 belde een vriend u op. Hij vertelde u dat er winkels werden vernield en in brand gestoken. U ging richting uw kiosk in de Mashtotsstraat, die tijdens deze gebeurtenissen eveneens vernield werd. U zag onderweg hoe politieagenten een vrouw van middelbare leeftijd in elkaar sloegen. U probeerde de vrouw te helpen, waarop de politie u probeerde weg te sturen. Toen u echter bleef proberen, begonnen de agenten u te slaan. U viel en verloor het bewustzijn. Toen u wakker werd, bevond u zich in het ziekenhuis. U hebt klacht ingediend bij het parket

op 10 april 2008 en bij een mensenrechtenorganisatie, waarbij u een schadevergoeding vroeg voor de door u opgelopen schade. U werd in 2008 en 2009 verschillende keren gearresteerd en ondervraagd door de politie. Na elk incident met de politie diende u klacht in. U werd soms 8 à 10 dagen vastgehouden, waarbij u geslagen werd. U hebt een advocaat, A. H. {...} genaamd, geraadpleegd en samen zijn jullie naar de rechtbank gestapt. U hebt eveneens hulp gevraagd aan het Armenian National Congress, echter zonder resultaat. Na al deze incidenten besloot u om uw land te verlaten. U verliet Armenië, zonder uw gezin, uiteindelijk op 31 januari 2010 met het vliegtuig vanuit Jerevan. U reisde naar Moskou, waar u enkele dagen bij een kennis verbleef. Op 8 februari 2010 reisde u met het vliegtuig naar Tsjechië, van waar u per bus verder reisde naar België, dat u diezelfde dag bereikte. Op 9 februari 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties uw geboorteakte, uw militair boekje, uw invaliditeitsboekje, een Armeens medisch attest d.d. 3 december 2009, een attest van Dr. D. {...} d.d. 19/04/2011 en een brief van Dhr. C. {...} d.d. 15 april 2011 voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen die u kende nadat u tijdens de gebeurtenissen in Jerevan op 1 maart 2008 wilde tussenbeide komen toen de politie een vrouw sloeg. Uw kiosk werd tijdens deze gebeurtenissen vernield. U diende verschillende klachten in en 1 eiste een schadevergoeding. U werd nadien verschillende keren gearresteerd door de politie, waarna u hulp vroeg aan het Armenian National Congress (Schriftelijke verklaring CGVS, p.1). Er dient echter te worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van uw tussenkomst op 1 maart 2008 en de vernieling van uw zaak zou hebben gekend, aannemelijk te maken. U leverde de Belgische asielinstanties immers geen enkel begin van bewijs van de problemen die u zou gekend hebben. Zo verklaarde u dat u op officiële wijze een kleine kiosk uitbaatte in de Mashtotsstraat, die op 1 maart 2008 vernield werd en in brand werd gestoken (Schriftelijke verklaring CGVS, p.1; Verklaring DVZ, p.2; CGVS 21/04/2011, p.6-7, p.17). U legde echter geen enkel document voor inzake deze kiosk, noch enig bewijs dat deze afgebrand of vernield zou zijn geweest tijdens de onlusten van begin maart 2008, noch van de eisen tot schadevergoeding die u ingediend zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u na uw tussenkomst, waarbij u een vrouw wilde helpen, zelf werd geslagen door de politieagenten, waarna u het bewustzijn verloor en in het ziekenhuis belandde (CGVS 21/04/2011, p.20). U legde echter geen bewijs voor van uw opname in het ziekenhuis na uw aanranding (CGVS 21/04/2011, p.20). Het is hierbij opvallend dat u het Commissariaat-generaal daarentegen wel een medisch attest d.d. 3 december 2009 voorlegt waaruit blijkt dat u sinds 1995 omwille van ernstige gezondheidsproblemen, met name problemen met uw gezichtsvermogen, werd opgevolgd in de polikliniek van Ashtarak (zie document 3 in groene map). Daarnaast verklaarde u dat u tussen begin maart 2008 en uw uiteindelijke vertrek in 2010 verschillende keren werd gearresteerd, soms voor een periode van 8 à 10 dagen, waarbij u voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u na elk incident klacht indiende, wat door uw advocaat in zijn schrijven van 18 maart 2011 trouwens werd bevestigd (Schriftelijke verklaring CGVS, p.2; Verklaring DVZ, p.2; CGVS 21/04/2011, p.15, p.20, p.26 en beroepsschrift van advocaat dd 18 maart 2011), maar legde hiervan evenmin enig bewijs voor. U verklaarde nochtans uitdrukkelijk dat u een schriftelijke klacht heeft ingediend (CGVS, p. 20). U legt evenmin enig bewijs voor van de door u verklaarde raadpleging van advocaat A. H. {...}, noch van uw verzoek om hulp aan het Armenian National Congress, de ombudsman en een mensenrechtenorganisatie (Schriftelijke verklaring CGVS p.1; Verklaring DVZ, p.2; CGVS 21/04/2011, p.24). Aangezien u volgens uw verklaringen tevergeefs verschillende klachten zou hebben ingediend bij uw autoriteiten, u hierbij niet op bescherming kon rekenen van uw autoriteiten en u daarom beroep deed op een advocaat en een mensenrechtenorganisatie, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hiervan bewijzen zou hebben verzameld. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u vanuit België nog steeds contact heeft met uw familieleden in Armenië die zelf geen problemen hebben (CGVS, p. 4, 5 en 6). Bijgevolg zou redelijkerwijze van u kunnen worden verwacht dat zij uw advocaat in Armenië of de mensenrechtenorganisatie die u zou hebben geraadpleegd zouden contacteren en hen een bewijs vragen van bijvoorbeeld de stappen die u samen met uw advocaat bij de rechtbank zou hebben ondernomen en de démarches die u bij de ombudsman zou hebben gedaan. Als uitleg voor het niet voorleggen van een medisch attest over uw ziekenhuisopname nadat u begin maart 2008 door agenten werd aangerand, zei u dat u in uw land geen ervaring had met de administratie en u daarom in het ziekenhuis geen papieren had gevraagd van uw opname (CGVS, p. 22). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u in 2009 wel stappen ondernam om uw invaliditeitsattest te verkrijgen en u, eveneens in 2009, een medisch attest verkreeg over het feit dat u sinds 1995 onder medisch toezicht stond in de polikliniek in uw stad Ashtarak (CGVS, p. 9 en verklaring DVZ, vraag 20). Het gebrek aan enig bewijs aangaande de door u aangehaalde vervolgingsproblemen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aan. Het is verder opvallend dat u niet concreet kon aangeven waarom de politiediensten van u eisten om uw verschillende klachten, waarvan u zoals hierboven uiteengezet niet het

minste begin van bewijs voorlegde, in te trekken (CGVS 21/04/2011, p.26, p.27, p.28). Uw klachten waren immers niet specifiek gericht tegen één persoon, aangezien u geen namen kon geven van uw belagers (CGVS 21/04/2011, p.19, p.21, p.25). Voorts kan nog worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw reisroute. Uit uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u Armenië hebt verlaten met het vliegtuig vanop de luchthaven Zvartnots. U reisde van Moskou verder per vliegtuig naar Praag (Verklaring DVZ, vraag 34 inzake reisroute; CGVS 21/04/2011, p.10). U verklaarde in uw schriftelijke verklaringen voor het Commissariaat-generaal expliciet dat u niet gecontroleerd werd tijdens uw reisweg en dat u niet weet waarom (Schriftelijke verklaring CGVS p.2). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de groepsleider uw paspoort gedurende de reis in handen had en deze voorlegde tijdens identiteitscontroles (CGVS p.12-13). Voorts verklaarde u dat u met grote waarschijnlijkheid vingerafdrukken diende te geven op de luchthaven van Zvartnots, maar dat u zich dit niet meer kan herinneren (CGVS 21/04/2011, p.12). U verklaarde bovendien dat uw paspoort waarschijnlijk wel werd gecontroleerd op de luchthaven in Praag, maar dat u dit niet gezien heeft aangezien u uw paspoort niet persoonlijk diende te tonen (CGVS 21/04/2011, p.12-13). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u in uw schriftelijke verklaringen stelde dat u zich niet meer herinnerde of u werd gecontroleerd, waarna u verklaarde dat u zich niet goed meer herinnert 2 wat u in uw schriftelijke verklaringen hebt geschreven (CGVS 21/04/2011, p.14). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. U wist evenmin of uw paspoort een uitreisstempel en/of een visum bevatte voor uw reis naar België (CGVS 21/04/2011, p.10). Voorts zou de groepsleider met u geen afspraken gemaakt hebben wat er diende te gebeuren in geval van controle (CGVS 21/04/2011, p.13). Dit blijkt echter niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien de door u verklaarde vrees voor uw politiediensten is het dan ook niet aannemelijk dat u uw land zou verlaten op dergelijke legale, publieke en traceerbare wijze via de luchthaven van Jerevan. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold. Als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees, dient te worden opgemerkt dat u uw belangrijkste identiteitsdocument, zijnde uw Armeens paspoort, waarvan u verklaarde dat het is achtergebleven bij de smokkelaar, niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties (Schriftelijke verklaring CGVS p.2; CGVS 21/04/2011, p.10-11). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Voor wat betreft het door u aangevoerde korte attest van dokter D. {...} d.d. 19 april 2011, waarin gesteld wordt dat u geheugenstoornissen zou hebben ten gevolge van traumatische feiten ondergaan in Armenië en waarbij de arts vermeldt dat uw evocatieproblemen "blijken" verergerd te zijn sinds uw hartoperatie, moet worden gesteld dat uit dit attest, nota bene opgesteld 3 dagen voor uw gehoor, niet duidelijk blijkt of dit attest werd opgesteld binnen een therapeutische relatie of op basis van één consult (zie document 4 in groene map). Uit dit attest blijkt bovendien nergens dat u, zoals u verklaarde, zeven keer of meer bij Dr. D. {...} bent geweest (CGVS 21/04/2011, p.18). Dit attest wordt evenmin ondersteund door enig objectief medisch of psychodiagnostisch onderzoek. De verklaringen van de arts over uw geheugenproblemen volstaan bijgevolg niet om de incoherenties in uw asielrelaas uit te leggen. Bovendien vormt dit attest geen formeel bewijs dat de vermelde moeilijkheden het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de door u verklaarde feiten ondergaan in Armenië. Een arts kan immers vaststellingen doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid en op formele wijze de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van de door de patiënt verklaarde psychische problemen, zodat het medische attest geen formeel bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Dit document kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg niet herstellen. Voor wat betreft de brief (met titel attest) van Mr. C.P. {...} d.d. 15 april 2011, moet worden gesteld dat dit geen medisch noch een psychologisch attest is (zie document 5 in groene map). De auteur voert immers een niet-officieel erkende titel in België, namelijk psychotherapeut. Verder moet worden opgemerkt dat dit schrijven vermeldt dat u gevolgd zou worden door Dr. D. {...}. Geen enkel element in het attest van Dr. D. {...} bevestigt dit echter (zie bovenstaande motivering). Het schrijven vermeldt verder dat u snel geïrriteerd bent, ongeduldig en soms wantrouwig. Deze karaktertrekken zijn niet van dien aard dat ze u zouden ontslaan van de wettelijke verplichting om uw asielrelaas zelfstandig te verdedigen. Zowel het attest van Dr. D. {...} als dat van Mr. C. {...} hebben vooral tot doel het Commissariaat-generaal te laten weten dat u omwille van uw medische en psychische problemen geen lang interview aankan. Uit het gehoorverslag van uw interview op 21 april 2011 blijkt echter dat dit gehoor zonder noemenswaardige problemen verliep. Voor

wat betreft uw vermeende geheugenproblemen (CGVS 21/04/2011, p.2-3, p.5, p.10, p.12-16, p.18-21, p.23-25, p.28-29) is het weinig aannemelijk dat u plots en als gevolg van een hartoperatie massale geheugenstoornissen zou hebben. Uw vermeende massale geheugenstoornis ten gevolge van de operatie blijkt evenmin gestaafd door enig objectief medisch of psychodiagnostisch onderzoek. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat uw geheugen merkwaardig genoeg op een selectieve wijze functioneert. Zo bleek u zonder aarzelen te kunnen uiteenzetten hoe de procedure verliep bij het militair commissariaat waar u ongeschikt werd bevonden voor uw militaire dienst, hoe de procedure verliep bij de instantie die u een invaliditeitsattest uitreikte en hoe u uw administratie regelde in verband met uw kiosk (CGVS, p. 9 en 17), wat echter niet het geval was wanneer u concrete vragen werden gesteld over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Al deze vaststellingen zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Ten slotte werden er een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in uw schriftelijke verklaringen dat u op 1 maart 2008 werd meegenomen naar het politiebureau op de Proshyanstraat waar u 8 à 10 dagen werd vastgehouden, waarna u hartkloppingen 3 kreeg en werd meegenomen naar het ziekenhuis (Schriftelijke verklaring CGVS, p.1). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u tijdens de rellen werd geslagen toen u om uitleg ging vragen waarom de agenten de vrouw sloegen en dat u hierbij viel en het bewustzijn verloor, waarna u in het ziekenhuis ontwaakte (CGVS 21/04/2011, p.15-16, p.19). U maakte tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met andere woorden geen melding van het feit dat u naar het politiebureau zou zijn meegenomen en er 8 à 10 dagen zou zijn vastgehouden. Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw klachten ernstig werden genomen en behandeld werden door Hay Azgayin Congres (Armeens Nationaal Congres) (Vragenlijst CGVS voor DVZ, pg.2). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u van niemand antwoord hebt ontvangen omdat zij zich niet wilden bezig houden met kleine mensen zoals u (CGVS 21/04/2011, p.25). Het is in dit verband eveneens opvallend dat u in uw schriftelijke verklaring de naam van de door u geraadpleegde advocaat kon weergeven, maar dit niet kon tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (Schriftelijke verklaring CGVS, p.2; CGVS 21/04/2011, p.23). Gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde massale geheugenproblemen, kunnen deze ongerijmdheden hier niet aan worden toegeschreven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast. Ten overvloede zij nog opgemerkt dat u uw actuele vrees evenmin aannemelijk kon maken. Zo verklaarde u dat u hebt vernomen dat de wijkagent nog regelmatig naar u komt vragen, maar u kunt hierbij niet aangeven waarom de politiediensten vandaag de dag nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS 21/04/2011, p.27-28). Tevens kan hierbij worden opgemerkt dat u verklaarde dat u nooit officieel geseind bent geweest, noch officieel verdacht of beschuldigd wordt in uw land (CGVS 21/04/2011, p.27). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd. Uit uw verklaringen blijkt dat u, sinds u begin maart 2008 door agenten met hun matrakken op uw hoofd werd geslagen, problemen heeft aan uw ogen (CGVS, p. 19, 25 en 26 en Vragenlijst DVZ, vraag 3.5) en uw gezichtsvermogen er erg op achteruit is gegaan. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw gezichtsvermogen door uw beweerde aanranding ernstig zijn aangetast. Bovendien blijkt uit het door u voorgelegde medische attest (document 3 in groene map) dat u reeds sinds 1995 in de polikliniek van Ashtarak in behandeling was wegens ernstige problemen aan uw ogen, op basis waarvan u invalide werd verklaard. Met betrekking tot uw medische problemen (Schriftelijke verklaring CGVS p.1, zie ook document Brugmann ziekenhuis in dossier; CGVS 21/04/2011 p.2-3, p.9) dient bijgevolg te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling hiervan dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw geboorteakte bevat louter persoonsgegevens, die hier niet ter discussie staan. Uw militair boekje, uw invaliditeitsboekje en het medisch attest d.d. 3 december 2009 tonen aan dat u medische problemen kende in Armenië, waardoor u in Armenië vrijgesteld werd van uw militaire dienst en recht had op een invaliditeitsuitkering, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een aantal inhoudelijke grieven en kritieken aan tegen de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel dan ook vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. In een voorafgaande opmerking betoogt verzoeker het volgende:

“Overwegende dat de verzoeker ernstige medische problemen ondergaat (psychologische— en hartproblemen). Dat deze hem trouwens belet hebben een gunstig gevolg te geven aan de eerste convocatie dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen hem had laten geworden. Dat de tegenpartij, deze documenten in acht nemend, de verzoeker aanvankelijk van zijn verhoor trouwens vrijgesteld heeft en zijn asielaanvraag op basis van zijn schriftelijke verklaringen onderzocht heeft. Dat de tegenpartij de beslissing tot weigering, ten gevolge van het door de verzoeker ingeleide beroep, ingetrokken heeft, en dat deze de verzoeker bijgevolg op 21 april 2011 verhoord heeft. Dat de verzoeker zich met moeite naar het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft kunnen begeven, maar dat zijn medische problemen echter niet verdwenen zijn. Dat de tegenpartij hiermee rekening had moeten houden. Dat hieromtrent vastgesteld dient te worden dat de verzoeker een getuigschrift van zijn psychotherapeut ingediend had, die de angstproblemen en de bezorgdheid van de verzoeker aanduidde. Dat deze van de tegenpartij solliciteerde dat deze de duur van het verhoor zo veel mogelijk zou verminderen. Dat deze met het standpunt van de heer C. {...} geen rekening gehouden heeft, aangezien zij de verzoeker gedurende meer dan 3.30 uur verhoor heeft. Dat het feit dat de heer C. {...} “slechts psychotherapeut is” en geen officiële erkende titel bezit haar niet kan toestaan zijn aanbevelingen niet in acht te nemen. Dat tijdens het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker met dit element rekening gehouden moet worden. Dat, door bovendien te beweren dat de geheugenstoornissen waarvan de heer C. {...} gewag maakt niet geloofwaardig zijn, gezien de precieze antwoorden die verzoeker gegeven heeft, de tegenpartij haar bevoegdheden overtreden heeft. Dat de Commissaris duidelijk niet over de nodige bekwaamheden beschikt om over de gezondheidstoestand van een asielaanvrager te oordelen. Dat, indien er nog een twijfel bestond wat de psychologische toestand van de verzoeker betreft, de tegenpartij het dossier van de verzoeker aan de geneesheer psycholoog die aan haar diensten verbonden is moest voorleggen. Dat, door zich op een loutere partijdige beoordeling te baseren, terwijl zij hiervoor niet over de vereiste bekwaamheden beschikt, de tegenpartij de asielaanvraag van de verzoeker niet behoorlijk onderzocht heeft.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoeker een attest van dokter D. van 19 april 2011 heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat verzoeker geheugenstoornissen heeft. Verder zou verzoeker ook een brief (met titel attest) van mr. C.D. van 15 april 2011 hebben voorgelegd. Uit grondig nazicht van het administratief dossier dat door de verwerende partij naar aanleiding van onderhavige procedure werd neergelegd (eerste deel dossier binnengekomen op 6 april 2011 bij de Raad naar aanleiding van een voorgaande procedure en tweede deel dossier binnengekomen op 28 juli 2011 bij de Raad naar aanleiding van onderhavige procedure en als aanvulling op het eerste deel van het dossier) blijkt dat voornoemde stukken niet terug te vinden zijn. Daar de Raad – door de ontstentenis van deze stukken – niet bij machte is hierover te oordelen dient, verwijzend naar artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nu het de Raad derhalve onmogelijk is bij gebreke aan deze essentiële gegevens te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, de bestreden beslissing van 18 mei 2011 te worden vernietigd en de zaak teruggestuurd naar de commissaris-generaal.

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER